

Peygamberlik Ruhu: Yol Gösteren ve Öğreten

Habakkuk'un İki Levhası

Jeff Pippenger

2012-10-15

Habakkuk'un İki Levhası 3 / 95

Giriş: Habakkuk'un İki Tablosunun Temeli

Bu dizinin adı Habakkuk'un İki Levhası'dır. Şimdiye kadar 1843 ve 1850 Çizelgelerinden bazı hakikatleri ele alıyorduk; bunu şu aşamada Kutsal Kitap'a dayanarak savunmak için değil, Ellen White'ın bu hakikatleri onayladığını ortaya koymak için yapıyorduk. Bizim iddiamız şudur ki, bu temel hakikatleri reddederseniz, aynı anda Peygamberlik Ruhu'nu da reddetmiş olursunuz. Bunu önce kayda geçirmek istiyoruz.

Millerci Tarihin ve Gece Yarısı Feryadının İncelenmesi

İlk sunumumuzda, 1798'den 1844'e kadar olan işaret taşlarını, Milleritlerin tarihini ana hatlarıyla ortaya koyduk. Son sunumumuzda ise, oyalanma zamanından 22 Ekim 1844'te kapının kapanışına kadar uzanan tarihe daha yakından baktık ve bu zamanı Gece Yarısı Haykırışı olarak tanımladık. Gece Yarısı Haykırışı, 12-17 Ağustos 1844 tarihlerindeki Exeter Kamp Toplantısı'nda tarihe girdi ve 22 Ekim 1844'e kadar devam etti. Mart 1844'te başlayan oyalanma zamanı, Gece Yarısı Haykırışı'nın ve onun mesajını ilan etmeye hazırlanmış bir halkı oluşturan arındırma sürecinin bir parçasıdır.

Dün bunları yüreklerinizde ve zihinlerinizde yerleştirmeyi umduk. Tanrı'nın Sözü'nde oyalanma zamanlarına ilişkin bütün örneklemeler dünyanın sonunu konu alır. Ellen White, 1. Korintliler 10:11 üzerine yorum yaparken şöyle der: "Eski peygamberlerin her biri, yaşadıkları günlerden çok bizim günümüz için konuşmuştur." 1. Korintliler 10:11 şöyle der: "Şimdi bütün bu şeyler onlara ibret olsun diye vaki oldu; ve çağların sonuna erişmiş olan bizleri uyarmak için yazıldı."

Milleritlerin tarihi, dünyanın sonunda vuku bulacak olanların bir tarihidir. Oyalanma zamanına ve onun ardından gelenlere ilişkin bu Kutsal Kitap tarihlerinin tümü, Millerit oyalanma zamanında ve Gece Yarısı Çılgılığı'nda gerçekleşecek olanları örneklemektedir. Bu şeyleri anlamamız gerekir; çünkü tarih tekrar edilecektir.

2520: Ellen White'ın Onayı

Bu Levhalardaki ilk meseleyi ele alıyorduk; her ne kadar ondan çok söz etmemiş olsak da. Ellen White'ın açıkça onayladığını göstermek istediğimiz ilk öğretisi 2520'dir. İlk iki sunum, bizi buraya getirmek üzere tasarlanmıştı. Yarın sabah, bu Levhadaki Sürekli'yi incelemeye başlayacağız.

Rab'bin Yol Gösterişini ve Öğretişini Hatırlamak

Önce Life Sketches, s. 196 ile başlayalım: “Rab’bin bize nasıl yol göstermiş olduğunu ve geçmiş tarihimizdeki öğretisini unutmadığımız sürece, gelecekte korkacak hiçbir şeyimiz yoktur.” Bir Hristiyanın gelecek için korkması gereken tek şey, yoldan düşmesi ve kaybolmasıdır. Korkulması gereken şey, sonsuz yaşama erişememektir. Burada Kız Kardeş White, gelecek için korkacak hiçbir şeyimizin olmadığını, iki husus dışında, söylüyor. Bu, Adventizm’de Peygamberlik Ruhunda sıkça geçen bir pasajdır; ancak onun hangi yönlendirmeden ve hangi öğretilerden söz ettiğini ayrıntılı biçimde açıklayan birini nadiren duyarsınız.

Onun sözünü ettiği önderliğin, Gece Yarısı Haykırışı’nın tarihi olduğunu göstereceğiz. Gece Yarısı Haykırışı’nın tarihinde Mesih, gecikme zamanında, Gece Yarısı Haykırışı’nın gelişi ve ilanında ve 22 Ekim 1844’te kapının kapanışında önderlik etmekteydi. O, bu tarihi, Kendisiyle birlikte iman aracılığıyla En Kutsal Yer’e girebilecek bir halk meydana getirsin diye tasarladı. O belirli tarihi, aynı zamanda O’nun öğretilerini de unutmaktan korkmalı ve çekinmeliyiz.

Gece Yarısı Çığılığını meydana getiren belirli bir öğreti bulunduğunu göstereceğiz. Bu öğreti, 11 Ağustos 1840’ta Osmanlı İmparatorluğu’nun çöküşü değildi; ne de Millerciler Tarih’te İkinci Melek’in Mesajı’nın tarihinde ortaya çıkan ölülere durumu öğretiyordu. Rab’bin yönlendirdiği ve geleceğe dair korkacak hiçbir şeyimizin bulunmadığı—O’nun yönlendirilişini ve öğretisini unutmamız dışında—Gece Yarısı Çığılığını meydana getiren şey, Millerciler Tarih’teki belirli bir öğretiliydi.

Hem O’nun önderliğinin hem de O’nun öğretisinin simgesinin Gece Yarısı Haykırışı olduğunu ileri sürüyoruz. Ellen White’ın ilk görüşündeki şu bölümü yeniden okuyalım: “Bu yolda advent halkı, yolun öteki ucunda bulunan kente doğru ilerliyordu. Yolun başlangıcında, arkalarında yerleştirilmiş parlak bir ışıkları vardı; melek bana bunun gece yarısı haykırışı olduğunu söyledi. Bu ışık bütün yol boyunca parlıyor ve ayaklarına ışık veriyordu ki tökezlemesinler. Kendilerinin hemen önünde olup onları kente doğru yönlendiren İsa’ya gözlerini dikili tuttıkları sürece güvendeydiler. Ama çok geçmeden bazıları yoruldu ve kentin çok uzakta olduğunu, oraya daha önce varmış olmayı beklemediklerini söylediler. Bunun üzerine İsa, görkemli sağ kolunu kaldırarak onları yüreklendirirdi; O’nun kolundan advent topluluğunun üzerine dalgalanan bir ışık yayılırdı ve onlar da ‘Alleluia!’ diye haykırırlardı. Başkaları ise pervasızca arkalarındaki ışığı inkâr etti ve kendilerini bunca uzaklara kadar getirenin Tanrı olmadığını söyledi.”

Onlar Gece Yarısı Haykırışı’nı inkâr ediyorlar; ve Gece Yarısı Haykırışı ile bağlantılı olarak, Rab’bin Gece Yarısı Haykırışı’nda kendilerine önderlik etmediğini ileri sürüyorlar. Gece Yarısı Haykırışı’nda Tanrı’nın yönlendirilişini inkâr ediyorlar. “Arkalarındaki ışık söndü; ayakları tam bir karanlık içinde kaldı ve sendeleyip hedefi de İsa’yı da gözden yitirdiler; yoldan aşağıdaki karanlık ve kötü dünyaya düşüp çıktılar.”

Bağlam İçinde Gece Yarısı Feryadı

2520’yi ele almadan önce, onu bağlamına oturtmak için Gece Yarısı Feryadı’nın tarihine bir kez daha bakacağız.

Büyük Mücadele, s. 391–395’ten: “Rab’bin gelişinin ilk kez beklendiği zaman, 1844 ilkbaharında, geçip gittiğinde,”—bu oyalanma zamanıdır, ilk hayal kırıklığıdır—“O’nun görünmesini imanla beklemiş olanlar bir süre kuşku ve belirsizlik içinde kaldılar. Dünya onları bütünüyle yenilgiye uğramış ve bir aldaniş benimsemiş olarak görürken, onların teselli kaynağı hâlâ Tanrı’nın sözüydü. Birçoğu Kutsal Yazılar’ı araştırmaya devam ediyor, imanlarının kanıtlarını yeniden gözden geçiriyor ve daha fazla ışık elde etmek için peygamberlik sözlerini dikkatle inceliyordu.”

Eğer birçok kişi bunu yaptıysa, bu, yapmayan bazılarının da bulunduğu anlamına gelir. “Onlar” demiyor; “birçok kişi” diyor—burada iki sınıf vardır. “Tutumlarını destekleyen Kutsal Kitap tanıklığı açık ve kesin görünüyordu. Yanılması mümkün olmayan belirtiler, Mesih’in gelişinin yakın olduğuna işaret ediyordu. Gerek günahkârların ihtidasında, gerek Hristiyanlar arasında ruhsal yaşamın canlanışında Rab’bin özel bereketi, bu mesajın Gök’ten olduğunu doğrulamıştı. Ve imanlılar hayal kırıklıklarını açıklayamasalar da, geçmiş deneyimlerinde Tanrı’nın kendilerine önderlik etmiş olduğundan emin bulunuyorlardı.”

İkinci geliş zamanına uygulanır saydıkları peygamberlik sözleriyle iç içe, onların belirsizlik ve bekleyiş içindeki durumlarına özel olarak uyarlanmış ve şimdi anlayışlarına karanlık gelen şeyin vakti geldiğinde açıklığa kavuşacağına iman ederek sabırla beklemelerini teşvik eden öğretiş yer alıyordu.

O paragrafta şöyle deniliyor: “İkinci geliş zamanına uygulandığını düşündükleri peygamberliklerle iç içe geçmiş olarak . . .” Hangi peygamberliklerin İkinci Geliş’e uygulandığına inanıyorlardı? 2520, 2300 ve 1335. Bu üç zaman peygamberliğinin de 1843’te sona erdiğine ve bunun İkinci Geliş olduğuna inanıyorlardı.

Bu peygamberlikler arasında Habakkuk 2:1–4 de vardı: “Nöbet yerimde duracağım, kule üzerine çıkıp yerleşeceğim; Bana ne söyleyeceğini ve azarlanışıma ne cevap vereceğimi görmek için gözleyeceğim. RAB bana cevap verip dedi: Görümü yaz, levhalar üzerine açıkça yaz ki, onu okuyan koşabilsin. Çünkü bu görüş henüz belirlenmiş vakit içindir; fakat sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecektir: Gecikiyor gibi görünse de onu bekle; çünkü o mutlaka gelecek, gecikmeyecektir. İşte, gururlanmış olanın canı içinde doğru değildir; fakat doğru kişi imanı ile yaşayacaktır.”

Daha 1842 yılında, bu peygamberlikte verilen “görümü yaz ve onu levhalar üzerine açıkça yaz ki, onu okuyan koşabilsin” yönlendirmesi, Charles Fitch’e Daniel ve Vahiy kitaplarının görülerini açıklamak üzere bir peygamberlik çizelgesi hazırlamayı düşündürdü. Bu çizelgenin yayımlanması, Habakkuk’a verilen buyruğun yerine gelişi olarak kabul edildi. Bununla birlikte, o sırada hiç kimse, aynı peygamberlikte görüşün gerçekleşmesinde görünen bir gecikmenin —bir bekleme zamanının— sunulduğunu fark etmedi. Hayal kırıklığından sonra, şu Kutsal Yazı son derece anlamlı göründü: “Çünkü görüş henüz belirlenmiş vakit içindir; fakat sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecektir; gecikirse onu bekle; çünkü kesinlikle gelecek, gecikmeyecektir. . . . Doğru kişi ise imanı ile yaşayacaktır.”

1843 Çizelgesi ve Peygamberlik Ruhu

İster düzenli iş ister düzensiz iş yapıyor olun—bunlar Ellen White’ın sırasıyla konferans işi ve kendi kendini destekleyen iş için kullandığı terimlerdir. Adventizm içindeki önde gelen kendi kendini destekleyen hizmetlere ya da Genel Konferans’a veya Kutsal Kitap Araştırma Enstitüsü’ne gitseniz de, onlara 1843 Çizelgesi hakkında soru sorsanız, “Bu Çizelgede pek çok hata var” diyeceklerdir. Onlar, bu Çizelgedeki bazı rakamlarda bulunan “bir hata” üzerinde Rab’bin elini tuttuğunu söyleyen Ellen White ile aynı görüşte değildiler.

Fakat aynı zamanda kendilerini Tanrı’nın Sözü’ne de karşı konuma yerleştiriyorlar. Habakkuk’ta, bu görüşün “... yalan söylemeyeceği” belirtilir. Öncülerin 1843 Çizelgesi üzerine koymaları gereken ve koydukları bu görüş, Habakkuk 2’nin bir gerçekleşmesidir. Bu, onların bu Çizelge üzerine yerleştirmeleri gereken görümdür ve Habakkuk 2, bu görüşün “... yalan söylemeyeceğini” söyler. Dolayısıyla, bu Çizelgenin “hatalarla dolu” olduğunu söylediğinizde, hem Peygamberlik Ruhuna hem de Kutsal Kitap’a karşı çıkmış olursunuz.

Hezekiel peygamberliğinin bir bölümü de imanlılar için güç ve teselli kaynağı olmuştu: “RAB’bin sözü bana geldi; dedi ki, İnsanoğlu, İsrail diyarında dilinize doladığınız, ‘Günler uzuyor, her görüş boşa çıkıyor’ diyen bu özdeyiş de nedir? Onlara de ki, Egemen RAB şöyle diyor: . . . Günler yakındır ve her görüşün gerçekleşmesi de. . . . Ben konuşacağım ve söyleyeceğim söz yerine gelecektir; artık gecikmeyecektir.” “İsrail evi diyor ki, Onun gördüğü görüş daha çok günler içindir ve o uzak zamanlar hakkında peygamberlik etmektedir. Bunun için onlara de ki, Egemen RAB şöyle diyor: Sözlerimin hiçbiri artık gecikmeyecek, fakat söylemiş olduğum söz yerine gelecektir.” Hezekiel 12:21–25, 27, 28.

İki Tapınan Sınıfı

Onun iki sınıf tapınandan söz ettiğine dikkat edin. O, bu hayal kırıklığı geldiğinde birçok kişinin peygamberlikleri incelemeyi sürdürdüğünü söylüyor; bu da sürdürmeyen bir sınıfın bulunduğunu göstermektedir. İki sınıf arasındaki ayrım konusunda daha fazla ışık elde edeceğiz.

Habakkuk 2:1–4’ün yerine gelişi, bu 1843 Çizelgesi ile 1850 Çizelgesi’dir. Habakkuk’ta dahi 4. ayet, doğrunun imanı ile yaşayacağını ve yüreği gururla kabaran kişiyi bildirir. Bu, iki tapınan sınıfını tasvir etmektedir. Gece Yarısı Çılgılığı’nın tarihi iki tapınan sınıfı ortaya çıkarır ve bu iki sınıf Habakkuk’ta ele alınmaktadır.

Bir sonraki paragrafta, Habakkuk 2 ve Hezekiel’e atıfta bulunduktan sonra, sınıflardan birini şöyle tanımlar: “bekleyenler.” Bekleyenler kimlerdir? Onlar, Daniel 12’yi yerine getirenlerdir: “Ne mutlu bekleyene ve 1335’e erişene.” Bu sınıf, bekleyenlerdir.

Bekleyiş içinde olanlar sevinç duydular; çünkü başlangıçtan sonu bilen O’nun çağlar boyunca aşağıya bakarak, kendi hayal kırıklıklarını önceden görüp onlara cesaret ve umut sözleri vermiş olduğuna inanıyorlardı.

Birkaç yıldır Doğu Avrupa ülkelerinden birinde hizmet etmekte olan bir kız kardeşimiz aradı. Kendisi oradandı; Amerika Birleşik Devletleri’ne taşınmış, bu mesajı anlayınca da geri dönmüştü. Eski kilise ailesi, ülkesindeki önderlerle irtibata geçip “ona kapıyı kapatmaları” için girişimde bulunduğu, muhalefetle karşılaşmıştır. Ancak yakın zamanda Rab, bu mesajı gruplarla

paylaşması için ona kapıyı açtı.

Bu sabah erkenden aradı ve engellerden birinin ulaşım olduğunu paylaştı. Bu mesajı götürüp öğretmek için bir arabaya ihtiyaçları vardı, ancak yeterli maddî imkâna sahip değillerdi. Buraya ulaşır ulaşmaz, Rab tarafından yüreklendirilen Amerika Birleşik Devletleri'ndeki dostlar, bir araba satın almaya yetecek kadar para gönderdiler.

Bu, hayal kırıklığına uğrayanların yaşamakta olduğu türden bir tecrübeydi. Onlar hayal kırıklığına uğramışlardı; ancak Rab, onları teşvik etmek üzere Kutsal Yazılar'a yönelterek şöyle dedi: "Bu hayal kırıklığı Benim yönlendirmem doğrultusunda. Yalnızca ilerlemeye devam edin."

Onlara sabırla beklemelerini ve Tanrı'nın sözüne olan güvenlerini sınımsız muhafaza etmelerini öğütleyen Kutsal Yazı'nın bu tür bölümleri olmasaydı, o deneme saatinde imanları sarsılıp düşerdi.

On Kız Meseli ve Gecikme Zamanı

Sister White'ın On Kız Benzetmesi'ni Habakkuk 2 ile nasıl ilişkilendirdiğine dikkat edin; zira her ikisi de bir gecikme zamanını ve iki sınıf tapınanı ele alır.

Matta 25'teki on kız benzetmesi de Advent halkının tecrübesini örneklemektedir. Matta 24'te Mesih, öğrencilerinin O'nun gelişinin ve dünyanın sonunun alâmeti hakkındaki sorusuna cevap verirken, ilk gelişinden ikinci gelişine kadar dünyanın ve kilisenin tarihindeki en önemli olaylardan bazılarını göstermişti; yani Yeruşalim'in yıkılışını, putperest ve papalık zulümleri altındaki kilisenin büyük sıkıntısını, güneşin ve ayın kararmasını ve yıldızların düşmesini. Bundan sonra O, krallığında gelişinden söz etti ve O'nun görünmesini bekleyen iki sınıf hizmetkârı tasvir eden benzetmeyi anlattı. 25. bölüm şu sözlerle başlar: "O zaman göklerin melekûtu on kıza benzetilecek." Burada son günlerde yaşayan kilise göz önüne getirilmektedir,"—şimdi bunu Millerci Tarihe uyguluyor, fakat onun ne söylediğine dikkat edin—"Burada son günlerde yaşayan kilise göz önüne getirilmektedir,"—"son günlerde yaşayan kilise" kimdir? O, biziz.

24. bölümün sonunda işaret edilmekte olanın aynısıdır. Bu benzetmede onların tecrübesi, Doğulu bir evliliğin hadiseleriyle tasvir edilmektedir. "O zaman göklerin egemenliği, kandillerini alıp güveyi karşılamaya çıkan on bakireye benzer olacaktır. Bunlardan beşi akıllı, beşi ise akılsızdı. Akılsızlar kandillerini aldılar, fakat yanlarına yağ almadılar; akıllılar ise kandilleriyle birlikte kaplarında yağ aldılar. Güvey gecikince hepsinin üzerine uyku çöktü ve uyuyakaldılar. Gece yarısı bir feryat koptu: İşte, güvey geliyor; onu karşılamaya çıkın."

Mesih'in gelişi, birinci meleğin bildirişiyle ilan edildiği üzere, damadın gelişiyle temsil edilmiş olarak anlaşıldı. O'nun pek yakında geleceğinin ilanı altında gerçekleşen yaygın reform hareketi, bakirelerin dışarı çıkışına karşılık geliyordu. Bu benzetmede, Matta 24'te olduğu gibi, iki sınıf tasvir edilmektedir. Hepsi kandillerini, yani Kutsal Kitap'ı almış ve onun ışığıyla Güvey'i karşılamaya çıkmıştı. Ne var ki, akılsızlar kandillerini yağsız alırken, hikmetliler kaplarıyla birlikte yağ da aldılar. Hikmetliler, Allah'ın lütfunu, O'nun sözünü ayaklarına çıra yapan Kutsal Ruh'un yenileyici ve aydınlatıcı kudretini almışlardı. Gerçeği öğrenmek için Kutsal Yazılar'ı araştırıyor,

yürek ve yaşam temizliğini içtenlikle arıyorlardı. Bunlar, hayal kırıklığı ve gecikme ile yıkılamayan, Allah'ta ve O'nun sözünde kişisel bir tecrübeye ve imana sahiptiler. Diğerleri ise dürtüyle hareket ediyor, kardeşlerinin imanına dayanıyor, iyi duygularla yetinmekle birlikte gerçeği derinlemesine anlamaktan ya da lütfun gerçek bir işleyişinden yoksun bulunuyorlardı. Gecikmeye ve hayal kırıklığına hazırlıklı değillerdi. Sınavlar geldiğinde imanları çöktü ve ışıkları sönük yandı.

“Güvey gecikince,”

Güvey ne zaman gecikti? 22 Mart 1844. O gecikiyor. Şimdi ne olacak? Bu iki sınıf ortaya çıkacak.

Gece Yarısı Çılgılığı'nı unuttuğumuzda ve aşağıdaki kötü dünyaya giden yoldan saptığımızda, Müjde'yi anlamadığımızı göstermiş oluruz. Sonsuz Müjde, sınıyıcı bir peygamberlik mesajına dayalı olarak, Mesih'in iki sınıf tapınan ortaya çıkarma işidir. Gecikme zamanından kapının kapanışına kadar, bu, Sonsuz Müjde'nin doruk noktasıdır. Burada Rab, gecikme zamanındaki iki sınıfı, onları Kendisiyle birlikte Yargı'ya yöneltmeye çalışarak ele alır ve gerçekten yağları olup olmadığını kanıtlamak için onları bir sınama sürecinden geçirir. Bu, Mesih'in altını cüruftan, buğdayı delicelerden, akıllıları akılsızlardan ayırma işinin doruk noktasıdır.

“Güvey gecikince, hepsinin üzerine uyku çöktü ve uyudular.” Güveyin gecikmesiyle, Rabbin beklendiği zamanın geçmesi, hayal kırıklığı ve görünen gecikme temsil edilmektedir. Bu belirsizlik döneminde, yüzeysel ve yarım yürekli olanların ilgisi kısa zamanda sarsılmaya ve gayretleri gevşemeye başladı; fakat imanını Kutsal Kitap'ın şahsî bilgisine dayananların ayakları altında, hayal kırıklığının dalgalarının yıkayıp götüremeyeceği bir kaya vardı. “Hepsinin üzerine uyku çöktü ve uyudular”; bir sınıf kayıtsızlık içinde ve imanlarını terk ederek, öteki sınıf ise daha açık bir ışık verilinceye kadar sabırla bekleyerek. Bununla birlikte, deneme gecesinde ikinciler de gayret ve bağlılıklarını bir ölçüde yitirir gibi oldular. Yarım yürekli ve yüzeysel olanlar artık kardeşlerinin imanına dayanamazlardı. Herkes kendisi için ya ayakta durmalı ya da düşmelidir.

Hayal kırıklığı geldiğinde, iki sınıf farklı şekilde uyumaya başladı; fakat hikmetli kızlar bile gayretlerinin bir kısmını yitirdiler. Rab bunda önderlik ediyordu; öyle ki, Exeter Kamp Toplantısı'nda Gece Yarısı Çılgılığı mesajı geldiğinde, onların arasında bir iş gerçekleştirecekti.

Sınanma Süreci: Gecikme Vakti ve Gece Yarısı Çılgılığı

Peygamberlik Ruhu, 4. cilt, sayfa 228'den: Unutmayın ki bu süreç—Gecenin Yarısı Çılgılığı, Gecikme Zamanı'ndan kapının kapanışına kadar—Rab'bin halkını sınamasıdır. Exeter Kamp Toplantısı'ndaki Gecenin Yarısı Çılgılığı, 22 Ekim 1844'e kadar olan ilâni içinde, bu tarihin yalnızca bir bölümüdür. İbadet edenlerin iki sınıfı arasında Gecenin Yarısı Çılgılığı'nın etkisine hazırlık yapan gecikme zamanından ayrı tutulamaz. Gecenin Yarısı Çılgılığı'nı anlamalısınız; çünkü onu anlamazsanız, yoldan düşersiniz.

Tanrı halkını sınamak üzere tasarlamıştı. Eli, peygamberlik dönemlerinin hesaplanışındaki bir yanlışı örttü. O'nun eli, Rab'bin eli, çoğul olarak peygamberlik dönemlerinin hesaplanışındaki münferit bir yanlışı örttü. Adventistler hatayı keşfetmediler; onların en bilgili muhalifleri de

onu keşfedemediler. Bunlar şöyle dediler: “Peygamberlik dönemlerini hesaplayışınız doğrudur. Büyük bir olay gerçekleşmek üzere; fakat bu, Bay Miller’ın öngördüğü şey değildir; bu, Mesih’in ikinci gelişi değil, dünyanın ihtidasıdır.”

Bekleyiş zamanı geçti ve Mesih, halkını kurtarmak üzere görünmedi. Kurtarıcılarını içten bir iman ve sevgiyle beklemiş olanlar acı bir hayal kırıklığına uğradılar. Yine de Rab amacını gerçekleştirmişti: O, Kendi görünüşünü beklediklerini iddia edenlerin yüreklerini sınamıştı. Onların arasında, hakikate duyulan sevgiden ziyade korkuyla güdülenmiş birçok kişi vardı. Beklenen olay gerçekleşmeyince, bu kişiler hayal kırıklığına uğramadıklarını ilan ettiler; Mesih’in geleceğine hiçbir zaman inanmamışlardı. Gerçek imanlıların kederiyle alay edenlerin ilkleri arasında onlar da vardı.

Bu, Rab’bin amacıdır. Gelecekte korkmamızı gerektirecek hiçbir şey yoktur; ancak Rab’bin geçmiş tecrübemizde bizi nasıl yönlendirdiğini unuttuğumuz ölçüde, ve geçmiş tecrübemizde Rab’bin öğretilerini unuttuğumuz ölçüde korkuya yer vardır. Size şunu ifade ediyoruz: bu yönlendirişi O’nun öğretilerinden ayıramazsınız.

James White ve Ellen G. White’in Yaşam Öyküleri, 1888, sayfa 186–187: “Tanrı, 1843 yılında zamanın geçmesiyle halkını denedi ve sınamadı. Peygamberlik dönemlerini hesaplamada yaptıkları hata—tek bir hata—Mesih’in gelişini bekleyenlerin görüşlerine karşı çıkan bilgili kişiler tarafından bile hemen fark edilmedi. Bu derin bilginler, o dönemi taçlandırarak olay konusunda onunla anlaşmazlığa düşmelerine rağmen, Bay Miller’ın zaman hesabında haklı olduğunu ilan ettiler. Fakat onlar da, bekleyen Tanrı halkı da, zaman meselesinde ortak bir yanılğı içindeydiler.”

Tanrı’nın, hikmeti gereği, halkının bir hayal kırıklığıyla karşılaşmasını tasarladığına tam olarak inanıyoruz; bu hayal kırıklığı, yürekleri açığa çıkarmaya ve gerçek karakterleri geliştirmeye son derece elverişliydi—yalnızca onların yüreklerini açığa çıkarmakla kalmayıp karakterlerini de geliştirmeye, bunu da Gece Yarısı Haykırışı’nda gelen krizde ispatlanacak bir noktaya getirmeye yönelikti. Birinci meleğin mesajını, gerçeği sevdikleri ve göklerin egemenliğinde bir miras arzuladıkları için değil, Tanrı’nın yargılarından korktukları için benimsemiş olanlar, şimdi gerçek halleriyle ortaya çıktılar. Bunlar, İsa’nın görünüşünü içtenlikle özleyen ve seven hayal kırıklığına uğramış kimselerle alay edenlerin ilkleri arasında yer aldılar. Tanrı’nın bu son derece derinlemesine sınaması, deneme saatinde imanlarını inkâr ederek sorumluluktan ve damgadan kaçınacak olanların gerçek karakterlerini açığa çıkardı.

Hayal kırıklığına uğramış olanlar karanlıkta bırakılmadılar; zira içten dualarla peygamberlik dönemlerini araştırırken, hata keşfedildi—o tek hata—ve peygamberlik kaleminin gecikme zamanı boyunca izlenmesi de öyle. Mesih’in gelişine ilişkin sevinçli beklenti içinde, görünümün görünürdeki gecikmesi hesaba katılmamıştı ve bu, üzücü ve beklenmedik bir şaşkınlık olmuştu. Bununla birlikte, hakikate içtenlikle iman edenleri geliştirmek ve güçlendirmek için bu deneme son derece gerektiydi. Gecikme zamanı son derece gerektiydi. Bu, yalnızca iki sınıfı gösterecek ve karakterlerinin gelişimini, Gece Yarısı Feryadı’nın tarihinden kapının kapanışına dek ortaya konulacak biçimde başlatacak değildi; aynı zamanda meselenin doğru tarafında yer alacak olanları güçlendirmek için de gerektiydi. Gecikme zamanını Gece Yarısı Feryadı’ndan ya da kapının

kapanışından ayıramazsınız.

Gece Yarısı Çılgılığı'nı inkâr ettiğinizde, tam da o tarihin kendisini inkâr etmiş olursunuz. Gece Yarısı Çılgılığı, yalnızca Exeter Kamp Toplantısı'nda Samuel Snow'un verdiği mesaj değildir; o, gecikme zamanının tecrübesidir. Rab'bin yönlendirdiği yer burasıydı. Gelecek konusunda korkacak hiçbir şeyimiz yoktur; ancak geçmiş tarihimizde Rab'bin yönlendirmişliğini—O'nun, Millerci Tarih içinde Ebedî Müjde'yi doruk noktasına ulaştırarak iki tapınan sınıfı meydana getirdiği bu gecikme zamanı ve Gece Yarısı Çılgılığı tarihini—unuttuğumuz ölçüde korkarız.

İlk Yazılar, sayfa 74: “1843 çizelgesinin Rab'bin eliyle yönlendirilmiş olduğunu ve değiştirilmemesi gerektiğini gördüm; rakamların O'nun istediği gibi olduğunu; elinin bazı rakamlardaki bir yanlışlığı örttüğünü ve gizlediğini, öyle ki O'nun eli çekilinceye dek hiç kimsenin bunu göremediğini gördüm.”

Fesadın Sırrı ve Sınanma Süreci

Vaktimiz olsaydı, fesadın sırrını ele alabilirdik. Fesadın sırrının birden fazla doğru tanımı olabilir; ancak burada, Rab'bin halkını sınadığı kutsal tarihlerde, Şeytan'ın kötülüğü iyilikle, gerçeği yanlışlıkla karıştırma işi kastedilmektedir. Kutsal Yazıların, Rab'bin halkını bir sınanma sürecine getirdiği kutsal tarihlerinde, fesadın sırrını—Şeytan'ın gerçeği yanlışlıkla karıştırma faaliyetini—daima görürsünüz. İnsanlar bu sınanma noktasına geldiklerinde, fesadın sırrı meseleleri bulandırmış olur.

Nuh'un sınanma vakti geldiğinde, Kutsal Kitap bize bundan önce Şeytan'ın soyunun Tanrı'nın soyuyla karıştırılmış olduğunu bildirir. Nuh zamanında fesadın sırrının tamamlanmasına yol açan şey budur; Yaradılış'ta bu durum, Tanrı oğullarının insan kızlarını kendilerine eş olarak almaları şeklinde ifade edilir—iki soyun karışması, Nuh'un sınavından önce gelen fesadın sırrı.

Musa ve Kızıldeniz sınanmasında Kutsal Yazı, Kızıldeniz'de ve Sina'da sınanacak olan İsrail'in, orada bu kadar uzun süre kaldıktan sonra Mısır'ın öğretileriyle bozulmuş olduğunu tasvir eder. İşte fesadın sırrı buydu—şeytanî öğretilerin etkisi altında kalmak.

Yahudilerin zamanında, Sanhedrin'in kendi sınanma sürecini reddetmesine yolu hazırlayan, Grek öğretileri idi.

Millerci tarihte, Protestan kiliselerindeki Millerciler, saf tohumu murdar tohumla bozup Millerci Tarihin sınavından önce gelen bir fesadın sırrını meydana getiren Papalık etkisinin 1260 yılından henüz çıkmışlardı.

Her zaman mevcut olan fesadın sırrı budur.

Günahsızlığın sırrının nasıl işlediğini incelemek isterseniz, Atalar ve Peygamberler'in birinci bölümüne gidin. Kız Kardeş White bize Şeytan'ın gökte günahsızlığın sırrını nasıl gerçekleştirdiğini anlatır. Gökte hangi meleklerin kalacağına ve hangilerinin uzaklaştırılacağına ilişkin bir sınanma olacaktı; Şeytan da o sınanma sürecinden önce, tam orada, gökte günahsızlığın sırrını gerçekleştiriyordu.

Şeytan bunu kuşku telkin ederek, kendi sözünü Tanrı'nın Sözü'nün üstüne koyarak ve daha da önemlisi, başkalarını kendi sahte öğretilerini dile getirmeye yöneltmek—uğursuz bir faaliyetle—yaptı. Zihnine kuşku yerleştirdi; sonra sen dışarı çıkıp o kuşkuyu bir topluluğa ifade ederdin. Eğer herhangi biri bu kuşkudan şikâyet ederse, onun şikâyeti kendisine değil, sana yönelik olurdu.

Yakın zamanda, Washington, Spokane'daki bir papaz, Early Writings, sayfa 74 hakkında şu yorumu yaptı: "Ellen White'ın yaşadığı dönemin sözlüğüne, Webster's Dictionary'ye baktım ve figures sözcüğü aritmetik ile ilgili herhangi bir şey anlamına gelmez." Bunu duyan insanların çoğu bunu araştırmayacak ve ona inanacaktı. En hafif ifadeyle, o papaz bu pasajda figures'ın neyi temsil ettiğine ilişkin kuşku ekiyordu; gerçekte ise yalan söylüyordu. Webster's 1828 Dictionary şöyle der: FIGURE, n. Aritmetikte, 2, 7, 9 gibi bir sayıyı gösteren işaret.

Şüpheyi dile getiriyor, fesat sırrı olarak tasvir edilen işi yapıyordu. Adventistlere, eğer görmeye istekliyseler, yeryüzü tarihinin bu döneminde gerçeği kendiniz için anlamanız ve insanlara kulak asmamanız gerektiğini gösteriyordu; çünkü, ". . . fesat sırrı şimdiden işlemektedir:"

Erken Yazılar, sayfa 74: ". . . rakamların O'nun istediği gibi olduğunu, elinin rakamlardan bazılarındaki bir hatanın üzerinde bulunup onu gizlediğini; öyle ki, eli çekilinceye kadar hiç kimsenin onu göremediğini."

Bu, dikkati saptırmadır ve ilahiyatçılar bunu sıkça yapar. Kutsal Kitap'ta yahut Peygamberlik Ruhunda bir sözcüğün ne anlama geldiğini anlamak istiyorsanız, önce sözlüklere bakmazsınız; peygambere bakarsınız. Örneğin Daniel, Daniel 8:11'de İbranice rum sözcüğünü kullanır; bu sözcük "ortadan kaldırıldı" diye çevrilmiştir. İnsanlar onun "çıkarıldı" anlamına geldiğini düşünürler; oysa Daniel rum sözcüğünü başka beş kez daha kullanır ve bu kullanımların hiçbirinde "ortadan kaldırmak" anlamına gelmez—"yüceltmek ve ululamak" anlamına gelir. Dolayısıyla, Daniel 8:11'de rum sözcüğünün "ortadan kaldırmak" anlamına geldiğini düşünmek, Daniel'in sözcüğü nasıl kullandığını izlemek değil, geleneği izlemektir.

Benzer şekilde, Ellen White konusunda da: Early Writings, 74'te geçen "figures" sözcüğünün sanat figürleri ya da grafikler anlamına geldiğini iddia etmek istiyorsanız, "Ellen White'ın dönemindeki sözlük, 'figures' sözcüğünün aritmetik anlamına geldiğini söylemiyor," diyebilirsiniz; çoğu insanın bunu kontrol etmeyeceğine güvenerek. Ama kontrol etselerdi, "figures" sözcüğünün gerçekten de aritmetik anlamına geldiğini görürlerdi.

Fakat ilk başvurmanız gereken yer Ellen White'ın bizzat kendisidir: "rakamlar" ile ne demek istemektedir? Early Writings, sayfa 74'te şöyle der: "O'nun eli bazı rakamlardaki bir yanlışlığı örtüyor ve gizliyordu"; sayfa 236'da ise şöyle der: "O'nun eli, peygamberlik dönemlerinin hesaplanışındaki bir yanlışlığı örtüyordu." Peygamber kadın, kendi terminolojisinde "rakamlar"ın, sanatsal tasviri değil, peygamberlik dönemlerini—yani hesaplamayı—ifade ettiğini belirtmektedir.

Öyleyse Rab elini neyin üzerinde tuttu? Peygamberlik dönemlerinin hesaplanışındaki bir yanlışlığın—rakamların—üzerinde tuttu.

Ellen White'in 2520'yi Desteklemesi

İşin can alıcı noktası budur. Birçoğu bizim sunduğumuz aynı mesajı sunuyor ve ben onları destekliyorum. Fakat konu 2520'ye ve Ellen White'in bunun geçerli bir peygamberlik olduğuna inanıp inanmadığına geldiğinde, işte argüman budur—işte kanıt budur ve başlanması gereken yer de burasıdır. Diğer bütün argümanlar geçerli ve doğrudur, ancak başlangıç noktası budur.

İlk Yazılar'ın 74. sayfasında, Rab'bin bazı tarihlerdeki bir hatanın üzerine elini örttüğünün söylendiği yerde, bunun ne anlama geldiğini aynı kitabın 236. sayfasında şöyle tanımlar: “Tanrı'nın halkını sevinçli bir beklenti içinde, Rablerini gözleyerek gördüm. Fakat Tanrı onları sınamayı murat etmişti.” O, Bekleme Zamanı'ndan [22 Mart 1844], ilk hayal kırıklığından söz etmektedir.

Burada 22 Ekim 1844'teki Hayal Kırıklığı'ndan söz etmiyor; çünkü orada da sınanacaklardı; fakat burada 22 Mart 1844'ten, gecikme vaktinden söz ediyor: “Tanrı onları sınamayı amaçladı.” “Onun eli, peygamberlik dönemlerinin hesaplanmasındaki bir yanlılığı örttü.” Gecikme vakti aracılığıyla onları nasıl sınayacaktı? Elini, peygamberlik dönemlerine ilişkin anlayışlarının üzerinde tutarak. Gelecek konusunda korkacak hiçbir şeyiniz yoktur; ancak Rab'bin geçmişte, Milleritlerin tarihinde ve O'nun öğretilerinde bizi nasıl yönlendirdiğini unuttuğumuz ölçüde korkmamız gerekir.

Bu peygamberlik dönemleri, gecikme vaktini doğuran öğretilerdir. “Eli, peygamberlik dönemlerinin hesabındaki bir hatayı örtmüştü. Rablerini bekleyenler bu hatayı fark etmediler,”—tekil hata—“ve zamana karşı çıkan en bilgili adamlar da onu göremediler. Tanrı, halkının bir hayal kırıklığıyla karşılaşmasını murat etmişti. Vakit geçti ve Kurtarıcılarını sevinçli bir beklentiyle gözlemiş olanlar üzgün ve cesaretleri kırılmış hâle geldiler; oysa İsa'nın görünüşünü sevmemiş, fakat mesajı korkuyla benimsemiş olanlar, O'nun beklenen zamanda gelmemesine sevindiler. Onların ikrarı yüreği etkilememiş ve yaşamı arındırmamıştı. Vaktin geçmesi, böyle yürekleri açığa çıkarmak için son derece uygun biçimde hesaplanmıştı. Gerçekten Kurtarıcılarının görünüşünü seven kederli ve hayal kırıklığına uğramış olanlarla alay etmek ve onları küçümsemek üzere ilk dönenler onlar oldular. Tanrı'nın, halkını sınamakta ve deneme saatinde geri çekilecek ve geriye dönecek olanları ortaya çıkarmak için onlara derinlemesine araştırmacı bir sınav vermekteki hikmetini gördüm.

İsa ve göksel ordunun tümü, canlarının sevdiği O'nu tatlı bir beklentiyle görmeyi özlemle arzulamış olanlara şefkat ve sevgiyle baktı. Denenme saatlerinde onları desteklemek üzere melekler çevrelerinde dolaşıyordu. Göksel mesajı kabul etmeyi ihmal etmiş olanlar karanlıkta bırakıldı ve Tanrı'nın onlara karşı öfkesi alevlendi; çünkü O'nun gökten kendilerine göndermiş olduğu ışığı kabul etmek istemediler. Rablerinin neden gelmediğini anlayamayan o sadık, hayal kırıklığına uğramış kişiler karanlıkta bırakılmadı. Peygamberlik dönemlerini araştırmak üzere yeniden Kutsal Kitaplarına yöneltildiler. Rab'bin eli rakamların üzerinden çekildi ve hata—tek bir hata—açıklığa kavuşturuldu.

Burada, 1843 Çizelgesi'ndeki rakamlardaki yanlışlığı açıklamakta; bu rakamların peygamberlik dönemlerini temsil ettiğini ise zaten önceden tanımlamış bulunmaktadır. “Peygamberlik dönemlerinin 1844'e kadar uzandığını gördüler; ve peygamberlik dönemlerinin 1843'te sona

erdiğini göstermek için ileri sürmüş oldukları aynı kanıt, bunların 1844'te son bulacağını ispat ediyordu.” Tartışma burada biter! Ellen White, 2520'nin üzerine onay mührünü koymaktadır.

1843 Çizelgesi üzerinde onların 1843'te sona erdiğini anladıkları yalnızca üç peygamberlik dönemi vardı: 1335, 2520 ve 2300. Tanrı, elini çekinceye dek rakamlardan bazılarındaki bir yanlışlığın—bu Çizelge üzerindeki peygamberlik dönemlerinin—üzerinde elini tuttu. Elini çektiğinde, sadakatle bekleyenler peygamberlik dönemlerini yeniden incelemeye yöneltildiler ve onları peygamberlik dönemlerinin 1843'te kapandığını ileri sürmeye sevk eden aynı delilin, o vakit ikisinin 1844'te sona erdiğini kanıtladığı kabul edildi.

1335, MS 508'de başlar ve 1843'te sona erer. 2520, MÖ 677'de başlar ve yılın doluluğundan etkilenir. Öncüler, onun 1843'te sona erdiğini düşündüler; ancak daha sonra, kendilerini 1843'ü öngörmeye götüren aynı kanıtların 2520 peygamberliğinin 1844'te sona erdiğini ispat ettiğini anladılar. 2300 peygamberliği MÖ 457'de başlar; onun da 1843'te sona erdiğini düşünmüşlerdi, fakat hayal kırıklığından sonra, peygamberlik dönemleri üzerindeki incelemeleri aracılığıyla onun 1844'te sona erdiğini fark ettiler.

1843'te sona ereceğini öngördükleri yalnızca üç peygamberlik vardır ve bunlardan biri gerçekten de öyle olur: 1335. Bu peygamberlik, Rab'bin eliyle üzerini örttüğü peygamberlik değildir. Bu, Bekleme Zamanı'ndan Gece Yarısı Feryadı'na ve oradan 22 Ekim 1844'e kadar Milleritlerin tarihini tanımlar.

Dünkü sunumda, Ellen White'in şu alıntısıyla bitirmiştik: “1843 ve 1844 yıllarında görülen şeyleri gören gözler ne mutlu.” Bu, “1843'e gelen kişi ne mutlu” demektir. Bir sonraki paragrafta şöyle der: “Mesaj verildi. Ve mesajın tekrarlanmasında hiçbir gecikme olmamalıdır; çünkü zamanın belirtileri gerçekleşmektedir; kapanış işi tamamlanmalıdır. Kısa bir süre içinde büyük bir iş yapılacaktır. Çok geçmeden, Tanrı'nın takdiriyle, gür bir feryada dönüşecek bir mesaj verilecektir. O zaman Daniel, kendi payında duracak ve tanıklığını verecektir.” Manuscript Releases, cilt 21, 437.

Daniel'in kendi payında durması, Daniel 12'nin 13. ayetidir. “1843 ve 1844'te görülen şeyleri gören gözler ne mutludur” ifadesi 12. ayettir. Ellen White, Daniel 12:12–13 üzerine ilahî yorum getirerek, bu ayetlerin bir zaman peygamberliği hakkında değil, 1843 ve 1844'ü içine alan bir tecrübe hakkında olduğunu; bu tecrübenin, bekleme zamanını doğuran 1843 yanlış anlaşılmasından kaynaklandığını söylemektedir. Bekleme zamanı geldiğinde, “Bekleyen ne mutludur.” Görüm gecikse de onu bekle. Bekleme Zamanı'ndan kapı kapanıncaya dek sadakatle bekleyen kişi mutludur. Sadık olanın 1843 ve 1844'te gördüğü şey, onu En Kutsal Yer'e götüren bir berekettir.

1335 peygamberliği 1843 yılında sona erdi ve Gece Yarısı Çığı'ının gelişine işaret etti. 2520 ve 2300 peygamberlik dönemleri 1844 yılında sona ermektedir. Ellen White, onları 2520, 2300 ve 1335'in 1843'te sona erdiğini ilan etmeye sevk eden aynı kanıtın, daha sonra bunların 1844'te son bulacağını kanıtladığının kabul edildiğini söyler.

Tanrı'nın Sözünden gelen ışık, onların içinde buldukları durumu aydınlattı ve bir gecikme zamanı bulunduğunu keşfettiler — “Gecikse de onu bekle; çünkü o mutlaka gelecek.” Mesih'in hemen geleceğine duydukları sevgiden ötürü, gerçek bekleyenleri ortaya çıkarmak üzere hesaplanmış olan görümün gecikmesini gözden kaçırmışlardı. Yine bir zaman noktasına sahip oldular. Yine de gördüm ki, onların birçoğu, 1843'te imanlarını belirlemiş olan o ölçüde gayret ve kudrete sahip olabilmek için, uğradıkları ağır hayal kırıklığının üzerine yükselemediler.

Şeytan ve onun melekleri onlara karşı zafer kazandılar; mesajı kabul etmeyenler ise, buna dedikleri gibi aldanişı kabul etmemekte gösterdikleri ileri görüşlü muhakemeleri ve bilgelikleri dolayısıyla kendilerini tebrik ettiler. Allah'ın kendileri hakkındaki öğüdünü reddettiklerini ve gökten gönderilen mesajı yaşamakta olan Allah'ın halkını şaşkınlığa düşürmek için Şeytan ve onun melekleriyle birlik içinde çalıştıklarını fark etmediler.

Bu tarihte iki sınıf tapınan vardır. Sadakatsiz sınıf bekleyenlerle alay eder; fakat bekleyenler yeniden peygamberlik dönemlerine yönlendirilir ve onları 2520 ile 2300'ün sonunu 1843'te belirlemeye sevk eden aynı kanıtın, bunların 1844'te sona erdiğini kanıtlamak üzere olduğunu anlarlar.

Bekleyiş içinde olanlar bunu kavramış olsalar da, ilk hayal kırıklığından önce Rab için duydukları ateşli gayrete artık sahip değillerdi. Gece Yarısı Feryadı'nın mesajıyla yeniden alevleneceklerdi. Bekleyiş içinde olanlar, Gece Yarısı Feryadı'ndan önce, peygamberliklerin sonu olan 1844'ü zaten anlamışlardı.

Gece Yarısı Çığılığı mesajı, bekleyenlerin 22 Ekim 1844 tarihini belirlemelerine imkân verdi. Bu bilgiyle mesele artık yalnızca 1844 yılının herhangi bir zamanı değildi; tam olarak bu gündü ve bu da mesaja güç kazandırdı.

Süreci görüyor musunuz? Bu tecrübeyi meydana getiren öğretiler üç peygamberliktir: 1335, 2300 ve 2520.

Bunu kavradıktan sonra, “Babil'den çıkın” diye ilan etmeye başladılar. Bu, İkinci Melek'in Mesajıdır.

Açık olalım: Gecikme zamanında sona eren şey nedir? 1843 Çizelgesi'nin kullanımınıdır. Onlar bu Çizelgeyi bir kenara bıraktılar; çünkü artık Rab'bin 1844'te geleceğini anlamışlardı, oysa Çizelge 1843 diyordu. Bu nedenle, İkinci Melek'in Mesajı tarihçesi bakımından Çizelgeyi bir kenara bıraktılar.

İkinci Melek'in tarihindeki onların mesajı ne olur? Son paragraf bunu açıklar.

Bu mesajdaki imanlılar kiliselerde baskı altındaydılar. Bir süre için, mesajı kabul etmeyenler, yüreklerindeki duyguları açığa vurmaktan korku ile alıkonuldular; fakat vaktin geçmesi onların gerçek hislerini ortaya çıkardı. Onlar, bekleyiş içinde olanların, peygamberlik sürelerinin 1844'e kadar uzandığına dair vermek zorunda hissettikleri tanıklığı susturmak istiyorlardı.

Hangi peygamberlik dönemleri? 2520, 2300 ve 1335. Bu tarihte onların mesajı budur. Şimdi ise şöyle diyorlar: “Anlıyoruz! Bu peygamberlik sözleri 1844’e kadar uzanıyor.” Gece Yarısı Çığılıği tarihindeki mesajları, 2520 ve 2300 yıllık peygamberlik sözleridir.

Bir süre, bildiriyi kabul etmeyenler, yüreklerindeki duyguları açığa vurmaktan korku yüzünden alıkonuldular; ancak zamanın geçişi onların gerçek hislerini ortaya çıkardı. Onlar, bekleyiş içinde olanların, peygamberlik dönemlerinin 1844’e kadar uzandığına dair taşımaya mecbur hissettikleri tanıklığı susturmak istiyorlardı. İmanlılar, hatalarını—tek ve belirli bir hatayı—açıklıkla ortaya koydular ve Rablerini neden 1844 yılında beklediklerinin gerekçelerini sundular. Onlara karşı çıkanlar, ileri sürülen güçlü gerekçelere karşı hiçbir sav ileri süremediler. Bununla birlikte, kiliselerin öfkesi alevlendi; kanıtlara kulak vermemeye ve tanıklığın kiliselerden dışarıda tutulmasına kararlıydılar ki başkaları da onu işitemesin.

2520’yi 2300 günle bağlantılı olarak sunduğunuzda ne olur? Millerci Tarih’te, kiliselerin dışına itilir ve o mesajı susturmaya yönelik bir çaba ortaya çıkar.

Tanrı’nın kendilerine verdiği ışığı başkalarından esirgemeye cesaret edemeyenler, kiliselerin dışına atıldılar; fakat İsa onlarla birlikteydi ve onlar O’nun yüzünün nurunda sevinç doluydular. İkinci meleğin mesajını almaya hazırlanmışlardı.” Early Writings, 235–237.

2520 üzerine bir incelemeye girmeksizin, göstermeye çalıştığımız şey, Ellen White’in 2520’ye onay mührünü koyduğudur. Bunu göremiyorsanız, İsa’nın gözlerinizdeki pulları kaldırması için dua etmeniz gerekir. Ellen White, onları 1843’ü ilan etmeye yönelten aynı kanıtların, bu peygamberlik dönemlerinin 1844’te sona erdiğini kanıtlamak üzere o zaman görüldüğünü söyledi. O, peygamberlik dönemlerini ya da rakamları her zaman çoğul olarak belirtir. 1843 Çizelgesi üzerinde 1843’te sona eren yalnızca üç peygamberlik dönemi vardır.

1843’te sona eren olan, 1335, onun “rakamlar” ve “peygamberlik dönemleri” demesi için, dilbilgisel doğruluk bakımından, en az iki peygamberlik dönemi gerektirir. Eğer üç tane varsa ve siz birini çıkarırsanız, o zaman başkalarının ne söyleyebileceğine bakılmaksızın, onun tasdik ettiği iki dönem 2520 ve 2300’dür.

Bu tarihte, Adventistlerin 22 Ekim 1844’te yaşadığı Büyük Hayal Kırıklığı da dâhil olmak üzere, Rab, onların kiliselerin dışına itildiği bir tecrübe meydana getiriyordu; öyle ki, insanların etkisine değil, Tanrı’nın Sözü’ne dayanabilsinler. İsa Mesih’le birlikte En Kutsal Yer’e girebilmek için bu tecrübeye ihtiyaçları vardı. O, Sonsuz Müjde’yi sonuca ulaştırmak üzere onları yetkinleştiriyordu.

Öncülerin Tanıklığı: James White ve Uriah Smith

Ardından, elimizde iki öncü bulunmaktadır: James White ve Uriah Smith. Modern ilahiyatçıların, James White’in 1863 yılında 2520’yi reddettiğini ve Uriah Smith’in de 1870’ler ile 1880’lerdeki yazılarında onu reddettiğini iddia etmek için başvurdukları başlıca kişiler bunlardır.

1844 yılına ve hemen sonrasına geri dönerek, James White ile Uriah Smith’in Ellen White’in az önce tasvir ettiği bu aynı tarihi nasıl anlattıklarını göreceğiz. O, peygamberlik dönemlerinden, Rab’bin elini çekmesinden ve hatanın görülmesinden söz eder; bu iki Öncü de aynı şekilde söz

eder.

Ellen White “2520” ya da “yedi vakit” demez; fakat Uriah Smith ile James White der. Bu tarihte kabul edilen peygamberlik dönemlerinin 2520 ve 2300 olduğunu açıkça ortaya koyarlar.

James White, Review and Herald, cilt 1, 9 Temmuz 1851: “Bir itirazcı der ki, ‘Gece yarısı haykırışının henüz verilmiş olduğuna inanmıyorum.’ Biz de ne gece yarısı haykırışının tarafımızdan işitildiğine, ne de bunun herhangi bir zaman işitileceğine inanıyoruz. Matta 25:6’daki, ‘İşte güvey geliyor,’ haykırışı, Doğulu bir evlilik tarihçesi içindedir. Fakat 1844 sonbaharında tüm Advent topluluğu tarafından verilmiş ve bütünüyle kabul edilmiş olan, meseldeki gece yarısı haykırışıyla iyi bir karşılaştırma teşkil eden bir haykırışın bulunduğu, bunu bizzat yaşamış olanlar tarafından inkâr edilmemelidir.”

James White, insanların Gece Yarısı Feryadı’nı reddedip yoldan saptıkları bir tarihle ilgilenmektedir. Buna karşılık vermekte ve bu tarihi ele alacaktır.

Tam zamanında geldi. Meselin feryadı, gecikmenin ve uyuklama ile uyumanın hemen ardından geldi. Bu, hayal kırıklığına uğramış olarak yaşadığımız gecikmenin ardından geldi ve hareketsiz bir durumda bulunduğumuz sırada kulaklarımıza erişti. O feryat on bakireyi uyandırdı ve kandillerini düzeltmeye yöneltti. Bu da, Ruh’un gücünün eşlik etmesiyle, Advent halkını harekete geçirdi ve onları Kutsal Kitap’ı daha önce hiç olmadığı kadar araştırmaya, kendilerini ve dünyasal mallarını bütünüyle Rab’be adamaya sevk etti. Rab’bin 1844 yılının yedinci ayında geleceği feryadını yükseltenler, peygamberlik dönemlerinin o zamana kadar uzandığını açıkça gördüler; bu nedenle, Advent’in 1843’te olacağını kanıtlamak üzere dönemlerden sunulmuş olan deliller, onun 1844’te olacağını kanıtladı. O zaman, 2300 günü 1843’te sona erdiren bu hesap tarzında bir hata bulunduğunu gördük. Advent’e karşı yazı yazarların hiçbiri bunu görmedi. İlahi Takdir’in eli—büyük “T”—hata’yı—tekil—görülmesinin zamanı gelinceye kadar örttü. Hata, 2300’den tam 457 yıl çıkarmakta idi; bu da 1843’ü bırakıyordu; oysa bu yapılırken, 70 haftanın kendisinden hesaplandığı buyruğun verildiği sırada, M.Ö. 457 yılının geçmiş bulunan kesirli kısmı hiç hesaba katılmamıştı.

Zihinlerimiz, “[1843]” zaman noktasına yöneltildi; çünkü çeşitli peygamberlik dönemleri, en iyi kronologların başlangıçlarını belirleyecek olayların gerçekleşmesini atfettikleri yıllardan tarihlendirildiğinde, hepsi o yılda sona eriyor görünüyordu.”

Şimdi bize, onların 1843 yılında sona erdiğini düşündükleri peygamberlik dönemlerini anlatıyor.

“Ne var ki, bu yalnızca görünürde böyleydi.” Yalnızca görünürde 1843’te sona ermişlerdi. Onların 1844’te sona erdiğini anlayacaklardı.

“‘Yedi vakit’i,’ yani 2520 yılı, kronologlar tarafından büyük bir görüş birliğiyle MÖ 677’ye tarihlenen Manaşşe’nin tutsaklığından başlatıyoruz.” İşte onların ele aldıkları peygamberlik dönemleri bunlardı. “Bu dönemin başlangıcı için şimdiye dek hesaplamamızı daima yalnızca bu tarihten yaptık; ve MÖ 677’yi 2520 yıldan çıkarınca geriye MS 1843 kalıyordu. Ne var ki, 2520 yılın tamamlanması için MÖ 677 tam yıl ile MS 1843 tam yılın gerekmesi, bunun da bizi bu dönemi, MÖ 677’nin başlangıcından sonra ne kadar başlamışsa, o kadar MS 1844 içine

uzatmaya mecbur edeceğini fark etmemiştik.”

“İlahi takdirin, hatanın üzerinde elini tuttuğu” peygamberlik dönemleri, 2520’yi de içeriyordu.

Uriah Smith: “Zaman MS 1843’ün ötesine uzadıkça, birçoğu, bekledikleri kurtuluş yılını ilişkin hayal kırıklıklarının sebeplerini araştırmaya başladı. O zaman görüldü ki, tüm peygamberlik dönemlerini, başlangıçlarını her zaman tarihlendirmiş olduğumuz gibi, MÖ yıllarında başlattığımızda, kronolojimizin ve başlangıç tarihlerinin doğru olduğu varsayılsa bile, bunlar sırasıyla ancak 1844 yılı içinde bir zamanda tamamlanmış olacaktı. Böylece, MÖ 677’de başlayan yedi vakit ya da 2520 yılın; MÖ 607’de başlayan büyük jubile ya da 2450 yılın [ne 1843 ne de 1850 çizelgelerinde gösterilmiştir.]; ve MÖ 457’de başlayan Daniel’in 2300 yılının her birinde, bu peygamberlik dönemlerinin sırasıyla tarihlendirildiği söz konusu yılların bir kısmı, başlangıçlarını belirleyen çeşitli olaylar meydana gelmeden önce geçmiş olduğundan, gerek her birindeki yıl sayısını tamamlamak, gerekse kronolojimizin doğruluğunu sınamak için, bunların her birinin, ayrı ayrı hesaplandıkları MÖ yıllarının başlangıcından sonra ne kadar başlamışlarsa, o kadar MS 1844 yılı içine uzanmaları gerekiyordu. Fakat bu çeşitli dönemlerin, ilgili MÖ yıllarının hangi zamanında başladığına dair hiçbir ipucu yoktu; dolayısıyla da, sona erdikleri yıl içindeki zaman tam olarak belirlenemiyordu.”

Uriah Smith ve James White, 1844’te sona erdiği kabul edilen peygamberlik dönemlerinin 2520 ve 2300 yıl olduğunu, Ellen White’in Early Writings adlı eserinin 236. sayfası ve devamında kullandığı ifadelerin aynısını kullanarak, her ikisi de tasdik etmektedir.

Hakikatin Zinciri: William Miller’in Başlangıç Noktaları

İlk Yazılar, sayfa 230: “Allah meleğini” — melek Cebrail’i — “Kutsal Kitap’a inanmamış olan bir çiftçinin” — William Miller’in — “yüreği üzerinde etkili olmak, onu peygamberlik sözlerini araştırmaya yöneltmek üzere gönderdi. Allah’ın melekleri, zihnini yönlendirmek ve Allah’ın halkı için öteden beri karanlık kalmış peygamberlik sözlerini onun anlayışına açmak üzere, seçilmiş o kişiyi defalarca ziyaret ettiler. Hakikat zincirinin başlangıcı ona verildi ve o, halka üstüne halka aramaya yöneltildi; ta ki Allah’ın Sözü’ne hayret ve hayranlıkla bakıncaya dek. Orada kusursuz bir hakikat zinciri gördü. Esinlenmemiş saydığı o Söz, şimdi güzelliği ve yüceliği içinde onun görüşü önünde açıldı. Kutsal Yazı’nın bir bölümünün diğerini açıkladığını gördü,” — Cebrail ona, satır üzerine satır, burada biraz, orada biraz dediğimiz, metinleri birbirleriyle açıklama yöntemini gösterdi.

Cebrail ona hakikat zincirinin başlangıcını ve metinlerle delillendirme yöntemini verdi.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18 Nisan 1854: “Kutsal Yazılar üzerinde daha ileri bir inceleme sonucunda, ulusların egemenliğine ilişkin yedi vaktin, Yahudiler bağımsız bir ulus olmaktan çıkıp Manaşşe’nin sürgünüyle bu durumun son bulduğu zamanda başlaması gerektiği kanaatine vardım; en iyi kronologlar bunu M.Ö. 677 tarihine yerleştiriyordu; 2300 günün, en iyi kronologların M.Ö. 457 tarihinden başlattıkları yetmiş hafta ile başladığına; ve [Daniel 12:11] sürekli olmanın kaldırılması ve ıssızlık getiren iğrenç şeyin kurulmasıyla başlayan 1335 günün, putperest iğrençliklerin kaldırılmasından sonra Papalık üstünlüğünün kurulmasından itibaren tarihlendirilmesi gerektiğine ve başvurabildiğim en iyi

tarihçilere göre bunun yaklaşık M.S. 508 tarihinden başlatılması gerektiğine vardım.”

Ellen White, Cebrail'in William Miller'a hakikat zincirinin başlangıcını verdiğini söyler; William Miller ise kendisine verilen üç başlangıç noktasının MS 508, MÖ 677 ve MÖ 457 olduğunu beyan eder. Gece Yarısı Çılgılığı tarihini meydana getiren bu peygamberlik sözlerinin başlangıç noktaları ona Melek Cebrail tarafından verilmiştir.

Son Aldanış: Peygamberlik Ruhunu Reddetmek

Seçilmiş Mesajlar, 1. kitap, s. 48: “Şeytan . . . sahte olanı durmaksızın öne sürmektedir—gerçekten saptırmak için. Şeytan'ın en son aldatmacası, Tanrı'nın Ruhunun tanıklığını etkisiz kılmak olacaktır.” Şeytan'ın son aldatmacası, Peygamberlik Ruhunu yok etmektir.

Bu temel gerçekleri reddederseniz, aynı zamanda Peygamberlik Ruhunu da reddetmiş olursunuz. Ellen White, 2520'ye onay mührünü koymaktadır. 2520'yi reddedin; böylece hem bebeği hem de banyo suyunu birden dışarı atmış olursunuz.

“Şeytan . . . sahte olanı durmaksızın öne sürmektedir—insanları hakikatten uzaklaştırmak için. Şeytan'ın en son aldatması, Tanrı'nın Ruhunun tanıklığını etkisiz kılmak olacaktır. ‘Vahyin bulunmadığı yerde halk mahvolur’ (Süleyman'ın Özdeyişleri 29:18).” O, burada Peygamberlik Ruhunun reddedilmesinden söz etmektedir ve bununla bağlantılı olarak, Peygamberlik Ruhunu reddederseniz, vahyin bulunmadığı yerde halkın mahvolduğunu söylemektedir. Vahiy nedir? Peygamberlik Ruhunu reddederseniz, yoksun kaldığınız vahiy nedir?

“Görümü yaz ve levhalar üzerine açıkça yaz ki, onu okuyan koşabilsin.” Habakkuk 2:2 (KJV). Eğer Peygamberlik Ruhunu reddederseniz, 1843 Çizelgesi'ni de reddedeceksiniz; ve eğer bu Çizelge'yi reddederseniz, Peygamberlik Ruhunu reddediyorsunuz demektir.

“Şeytan, Allah'ın bakiye halkının hakiki tanıklığa olan güvenini sarsmak için ustalıkla, çeşitli yollarla ve farklı vasıtalar aracılığıyla çalışacaktır. Tanıklıklara karşı şeytanî bir nefret alevlendirilecektir.” Biz bazen “şeytanî”yi uğursuz fiiller olarak düşünürüz; ancak Atalar ve Peygamberler'de bize, Şeytan'ın kuşuklar telkin ederek çalıştığı söylenmektedir. Ruh-u Peygamberlik'e ve bu temel hakikatlere karşı şeytanî saldırı budur. Bu kuşukları telkin edenler, güvenmemiz gerektiği varsayılan insanlardır.

Tanıklıklara karşı şeytani nitelikte bir nefret alevlendirilecektir. Şeytan'ın faaliyetleri, kiliselerin bunlara olan imanını sarsmak olacaktır; çünkü şu nedenle: Eğer Tanrı'nın Ruhunun uyarıları, azarlamaları ve öğütleri dikkate alınırsa, Şeytan aldatmacalarını ortaya sokmak ve canları kendi yanılsamaları içinde bağlamak için bu denli açık bir yol bulamaz. Selected Messages, 1. kitap, 48.

Bunu bir sonuca bağlarken, Sister White geleceğe dair korkacak hiçbir şeyimiz olmadığını, ancak Rab'bin yönlendirişini unutmamız hâlinde korkmamız gerektiğini söylediğinde, ben onun sözünü ettiği Rab'bin yönlendirişinin, Bekleme Zamanı'ndan kapalı kapıya kadar uzanan tarih—“Gece Yarısı Çılgılığı” terimiyle temsil edilen tarih—olduğunu söylüyorum. Geleceğe dair korkacak hiçbir şeyimiz yoktur; ancak Rab'bin bizi Gece Yarısı Çılgılığı tecrübesinde nasıl yönlendirdiğini ve

ayrıca bu yönlendirişle bağlantılı öğretileri unutmamız hâlinde korkmamız gerekir. Bu tecrübeyi ortaya çıkaran öğretiler, Melek Cebrail tarafından William Miller'a verilen tarihlerle başlayan üç zaman peygamberliğidir. Geleceğe dair korkacak hiçbir şeyimiz yoktur; ancak Rab Milleritleri Sonsuz Müjde'nin doruk noktasından geçirirken Gece Yarısı Çılgılığı tecrübesini meydana getiren bu öğretileri, 2520 dâhil, unutmamız hâlinde korkmamız gerekir.

Spalding and Magan, sayfa 305–306: “Bir şey kesindir: Duruşlarını Şeytan'ın sancağı altında alan o Yedinci Gün Adventistleri, önce Tanrı'nın Ruhunun Tanıklıkları'nda yer alan uyarılara ve azarlamalara olan imanlarını terk edeceklerdir.” Temelleri reddediyorsanız, Peygamberlik Ruhunu reddediyorsunuz demektir. Peygamberlik Ruhunu reddediyorsanız, Temelleri reddediyorsunuz demektir. Bunlar birlikte gider. Peygamberlik Ruhunun bulunmadığı yerde, görüm de yoktur.

Daha büyük bir adanmışlık ve daha kutsal bir hizmet için çağrı yapılmaktadır ve yapılmaya devam edecektir. Şu anda Şeytan'ın telkinlerini dile getirenlerden bazıları akıllarını başlarına alacaktır. Güven gerektiren önemli mevkilerde bulunan, bu zaman için olan gerçeği anlamayan kimseler vardır. Mesaj onlara verilmelidir. Onu kabul ederlerse, Mesih onları kabul edecek ve kendisiyle birlikte çalışan işçiler kılacaktır. Fakat mesajı işitmeyi reddederlerse, Karanlığın Prensi'nin siyah sancağı altında yerlerini alacaklardır.

Bana, bu zaman için kıymetli olan hakikatin insan zihinlerine gittikçe daha açık biçimde açılmakta olduğunu söylemem emredildi. Erkekler ve kadınlar, özel bir anlamda, Mesih'in etini yemeli ve O'nun kanını içmelidir. Anlayışta bir gelişme olacaktır; çünkü hakikat sürekli olarak genişlemeye elverişlidir. Hakikatin ilahî Kaynağı, O'nu tanımaya devam edenlerle daha yakın ve gittikçe daha yakın bir paydaşlık içine girecektir. Tanrı'nın halkı, O'nun sözünü gökten gelen ekmek olarak kabul ettikçe, O'nun çıkışlarının sabah gibi hazırlandığını bilecektir. Bedene yiyecek yenildiğinde nasıl fiziksel güç gelirse, onlar da ruhsal güç alacaklardır.

Rab'bin, İsrail oğullarını Mısır esaretinden çıkarıp çölde onlara önderlik ederek Kenan diyarına götürmesindeki planını ancak pek eksik kavırıyoruz.

“Müjde'den parlayan ilahî ışınları topladıkça, Yahudi düzenine dair daha açık bir kavrayışa ve onun önemli gerçeklerine daha derin bir takdire sahip olacağız. Gerçeği araştırmamız henüz tamamlanmış değildir. Biz ancak birkaç ışık huzmesini toplamış bulunuyoruz. Her gün Söz'ün öğrencileri olmayanlar, Yahudi düzeninin meselelerini çözemeyeceklerdir. Tapınak hizmetinin öğrettiği gerçekleri anlamayacaklardır. Tanrı'nın işi, O'nun büyük planına ilişkin dünyevî bir anlayış yüzünden engellenmektedir. Gelecek yaşam, Mesih'in bulut sütunu içinde örtülü olarak halkına verdiği yasaların anlamını açığa çıkaracaktır.” Spalding and Magan, 305–306.

Canavarın işaretini alan Adventistler, Şeytan'ın sancağı altında durarak, önce Peygamberlik Ruhunu reddederler.

Bu pasajda iki sınıf vardır: Rab'bi tanımayı sürdürerek O'nun bedenini yemeye ve kanını içmeye devam edenler, Tanrı'nın Sözünü incelemeyi sürdürenler ve bunu yapmayanlar. Gerçeğin gelişimi tamamlanmış değildir; onlar, Tapınak hizmeti hakkında henüz söylenmemiş şeyler

söyleyeceklerdir. Mesih'in zamanındaki çağ değişimini vurgulayacaklar; bu değişim, Millerci dönemdeki değişimi önceden tasvir etmekte ve Mesih'in Ölülerin Yargısı'ndan Dirilerin Yargısı'na geçtiği çağa işaret etmektedir. Tapınak hakkında ve Rab'bin, çağlardaki bu değişimlerde Kendi Ruhunu dökerek hareketlerini nasıl belirlediği konusunda söyleyecekleri şeyler olacaktır.

Birkaç alıntı daha, ve neredeyse bitirdik.

Gece Yarısı Haykırışı'nı reddeden Yedinci Gün Adventistleri, yoldan düşer; Gece Yarısı Haykırışı tarihini meydana getiren Rab'bin yönlendirmelerini ve öğretisel öğretileri reddederler. Korkmamız gereken şey budur: o öğretileri reddetmek ve o tecrübeyi anlamamaktır. Bunu yapmakla, Peygamberlik Ruhu'nu reddetmiş oluyoruz.

Bayan White, 2520 üzerine tasvip mührünü koymaktadır. Onun, 1843 Tablosu üzerindeki diğer gerçekler üzerine de nasıl tasvip mührünü koyduğunu göstereceğiz.

Dünyanın sonunda, tarihimiz içinde bu her şey Sonsuz Müjde'nin doruk noktasına ulaştığında, Adventizm, William Miller'm tecrübesinde görüldüğü üzere önceden tasvir edilmiş olan üç aşamalı sınaama süreciyle yüz yüze gelecektir.

William Miller üç hata yaptı: (1) Gece Yarısı Feryadı'nı reddetti ve aşağıdaki kötü dünyanın üzerine uzanan yoldan düştü. (2) Bundan sonra insan etkisine, yani Joshua Himes'e güvendi. (3) Sebt Günü'nü reddetti.

Şöyle bir soru ortaya çıktı: “O, Sebt'i mi reddetti, yoksa Kutsal Mekân'ı mı?” O dönemde yeryüzündeki kutsal mekândan Gökteki Kutsal Mekân'a yönelen öğreti, Miller tarafından bütünüyle kavranmış olmayabilir. Ellen White En Kutsal Yer'e yönlendirildiğinde, antlaşma sandığının içinde On Emir'i gördü; Sebt buyruğunun çevresinde ise kutsal bir parıltı vardı.

Miller'm reddettiği şey Tanrı'nın Yasası'ydı—Sebt. Böylece Miller Gece Yarısı Çılgınlığını reddetti, sonra beşere dayandı ve ardından canavarın işaretini aldı. Bu, dünyanın sonunda tekrar edilmektedir.

Tanıklıklar, 5. cilt, s. 211: “Burada görüyoruz ki, kilise—Rab'bin tapınağı—Tanrı'nın gazabının darbesini ilk hisseden yer oldu. Tanrı'nın kendilerine büyük ışık verdiği ve halkın ruhsal yararlarının koruyucuları olarak durmaları gereken yaşlı adamlar, kendilerine emanet edilene ihanet etmişlerdi.” O, Hezekiel 8 ve 9'daki mühürleme hakkında yorum yapmaktadır. Kız Kardeş White, Hezekiel 9'daki mühürlemenin Vahiy 7'deki mühürleme ile aynı olduğunu söyler. O, 144.000'in mühürlenmesinin zaman diliminden söz etmektedir. Koruyucular olmaları gerekenlerin, kendilerine emanet edilene ihanet ettiklerini söyler.

“Artık eski günlerde olduğu gibi mucizeleri ve Tanrı'nın kudretinin belirgin tezahürünü beklememize gerek olmadığı” görüşünü benimsemişlerdi. “Zamanlar değişti.” İlk hataları, “Gece Yarısı Feryadı”na karşı çıkmalarıydı; şöyle diyorlardı: “Gece Yarısı Feryadı tarihindeki bu olaylar yeniden tekrarlanmaz.” Yoldan düşüyorlar.

“Bu sözler onların imansızlığını güçlendirir ve onlar şöyle derler: Rab ne iyilik edecek ne de kötülük edecektir. Halkını yargıyla ziyaret etmeyecek kadar merhametlidir. Böylece, ‘Esenlik ve güvenlik’ diye haykıranlar, Tanrı’nın halkına suçlarını ve Yakup evine günahlarını göstermek için seslerini artık bir daha boru gibi yükseltmeyecek olan kimselerdir. Havlamayan bu dilsiz köpekler, güvenmiş bir Tanrı’nın haklı intikamını hissedecek olanlardır. Erkekler, genç kızlar ve küçük çocuklar hep birlikte yok olurlar.” Testimonies, cilt 5, s. 211.

Yeremya, William Miller’ın ikinci başarısızlığından söz ederken şöyle dedi: “RAB şöyle diyor: İnsana güvenen, kola kuvvete dayanan ve yüreği RAB’den uzaklaşan adam lanetlidir.” Yeremya 17:5 (KJV). Eğer bir insana güveniyorsanız, yüreğiniz Rab’den uzaklaşır.

Son sondaki ilk reddediş, Tanrı’nın gücünün tezahürünün bir tekrarı olan Gece Yarısı Çılgılığı’dır. İkincisi, beşere dayanmadır. Üçüncüsü ise Pazar Yasası’dır.

Yalnızca iki sınıf olabilir. Her bir taraf, ya diri Tanrı’nın mührüyle ya da canavarın veya onun suretinin işaretiyle açıkça damgalanmıştır. Âdem’in her oğlu ve kızı, önderi olarak ya Mesih’i ya da Barabba’yı seçer. Sadakatsizlerin tarafında yer alanların tümü Şeytan’ın kara sancağı altında durmakta olup, Mesih’i reddetmekle ve ona hakaretle davranmakla suçlanırlar. Onlar, yaşam ve yücelik Rabbi’ni kasten çarmıha germekle suçlanırlar.” Review and Herald, 30 Ocak 1900.

Bir husus kesindir: Şeytan’ın sancağı altında saf tutan Yedinci Gün Adventistleri, ilk olarak Peygamberlik Ruhu’na olan güvenlerini terk edeceklerdir.

Adventizm, William Miller’ın başarısız olduğu üç aşamalı sınama sürecini tekrarlamaktadır. Fakat melekler, Miller’ı diriltip onu Kurtarıcısının yanına götürmek üzere beklemektedir. Canavarın damgasını alan Adventistler için ise, onları bekleyen melekler bunlar değildir.

Defalarca bana gösterildi ki, Tanrı’nın halkının geçmiş tecrübeleri ölü vakıalar sayılmamalıdır. Bu tecrübelerin kaydına, geçen yılın bir almanakına davranır gibi davranmamalıyız. Bu kayıt zihinde tutulmalıdır; çünkü tarih tekerrür edecektir.” Publishing Ministry, 175.

Gece Yarısı Çılgılığı’nı neden hatırlamamız gerekir? Çünkü tarih yeniden tekerrür edecektir. Bu tarihte sarsıntıya sebep olacak mesaj 2520 ve 2300’dür; bu yüzden insanları kiliselerden dışarı çıkaracaktır.

Fakat bu tarih, Gece Yarısı Haykırışı, gerçekten tekrar mı edilecek, yoksa yalnızca bir tarih midir? Şu bir sonraki alıntıya dikkat edin:

Kötülüğün, aldatının ve yanılsamanın içinde, ölüm gölgesinin ta kendisinde yatan bir dünya vardır,—uykuda, uykuda. Onları uyandırmak için kimler can sıkıntısı çekiyor? Hangi ses onlara ulaşabilir? Zihnim geleceğe taşındı; o zaman işaret verilecek. “İşte, Güvey geliyor; onu karşılamaya çıkın.” Fakat bazıları kandillerini tazelemek için gerekli yağı edinmeyi geciktirmiş olacaklar ve sonunda çok geç kalmış olarak, yağla temsil edilen karakterin devredilemez olduğunu anlayacaklardır. Review and Herald, 11 Şubat 1896.

Gece Yarısı Çılgılığı’nın bu tarihi, harfi harfine tekrarlanır.

Ellen White, 2520'nin geçerli bir zaman peygamberliği olduğunu ve Rab tarafından gecikme zamanını, Mesih'le birlikte En Kutsal Yer'e imanla girmeye hazırlanan erkek ve kadınların deneyimini oluşturan hayal kırıklığını meydana getirmek üzere kullanıldığını anladı.

2520'yi henüz Kutsal Kitap'tan kanıtlamaya teşebbüs etmedik. Habakkuk'un İki Levhası'na dair bu incelemede, önce Ellen White'ın bugün Adventizm tarafından reddedilmekte olan bu öğretileri onayladığını açıkça ortaya koymak istiyoruz; ardından Kutsal Kitap incelemesine geçeceğiz.